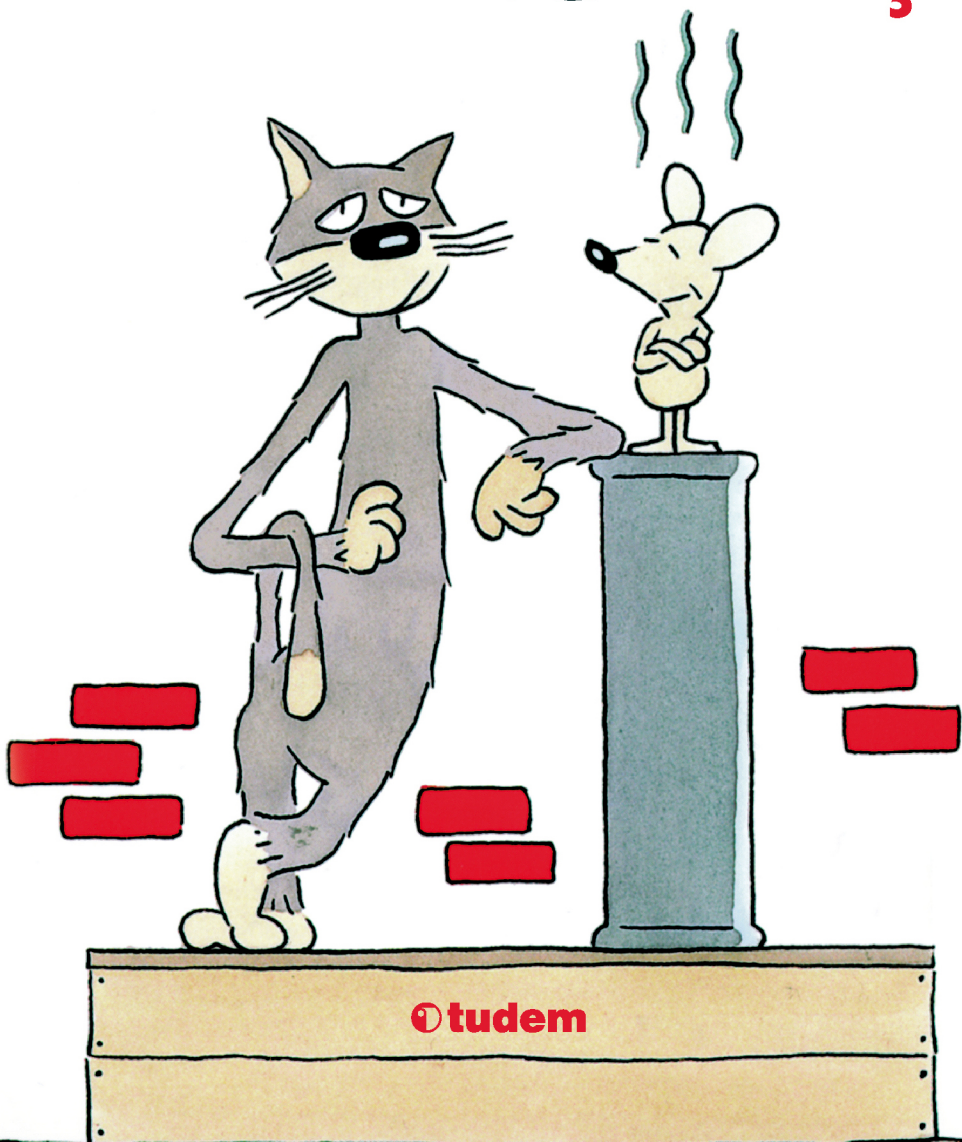

Andreas Steinhöfel

Pırlıtlı ile Kokuş

Andreas Steinhöfel

Pırlıtlı ile Kokuş

PIRİLTILI İLE KOKUŞ

© 2019, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin ve resim hakları © 1994, 2014 Carlsen Verlag GmbH, Hamburg

Bu edisyonun ilk baskısı 2014 yılında Almanya'da *Glitzerkatze und Stinkmaus* adıyla Carlsen Verlag tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Andreas Steinhöfel

RESİMLEYEN: Ole Könnecke

TÜRKÇELEŞTİREN: Olcay Mağden Ünal

EDİTÖR: Ümit Mutlu

SON OKUMA: Irmak Ertaş

KAPAK TASARIMI: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara

Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-105-0

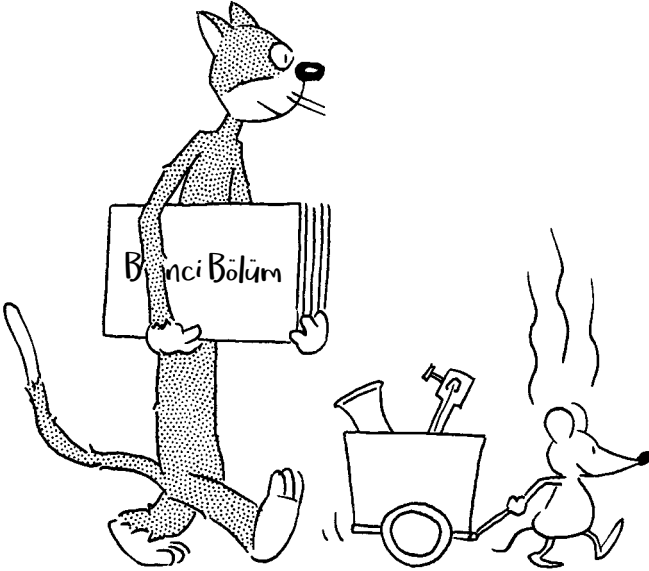
Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Andreas Steinhöfel

Pırlıtlı ile Kokuş

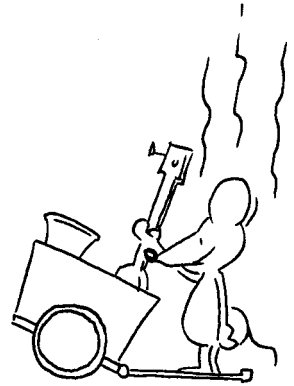
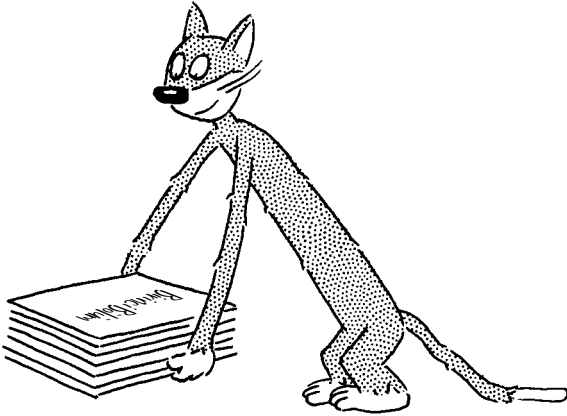
ANDREAS STEINHÖFEL

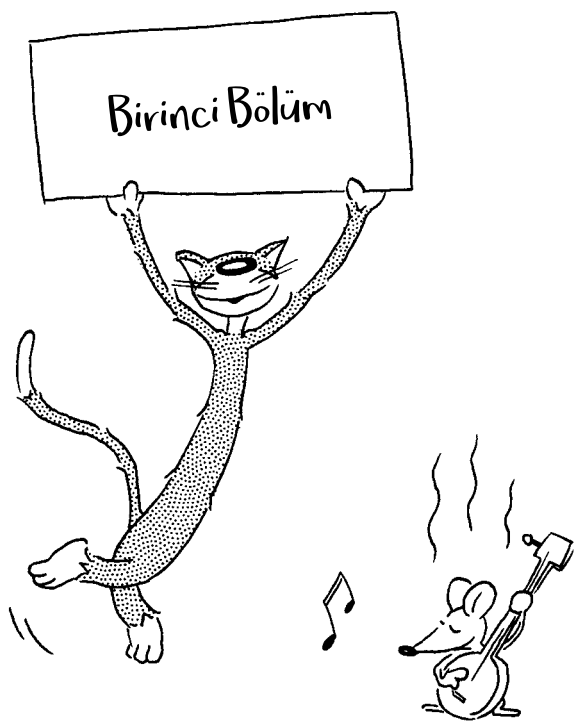
Andreas Steinhöfel, 1962’de Almanya’da doğdu. Çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yaptı. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı*’nı 1991’de, mezun olduktan sonra yayımladı. En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı*, Almanya’daki pek çok okulda okutuldu. *Riko, Oskar ve Derin Gölgeler* adlı kitabı ile 2008 yılında “Corine Edebiyat Ödülü” ve 2009 yılında “Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü”ne layık görüldü. 2017 yılında “James Krüss Uluslararası Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Ödülü”nü kazanan yazar, halen Hesse’de yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Riko, Oskar ve Derin Gölgeler (*roman*)
Riko, Oskar ve Defolu Kalpler (*roman*)
Riko, Oskar ve Çalıntı Taş (*roman*)
Riko, Oskar ve Gökteki Cennet (*roman*)
Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (*roman*)
Kiralık Canavar (*roman*)
Çat Kapı (*roman*)
Farklı (*roman*)
Mekanik Prens (*roman*)
Pırıltılı ile Kokuş (*roman*)
Gecen Gündüzüm Olsa (*resimli öykü*)

Gerçekten parıldayan Anita'ya

Pırlıtlı, Kokuş ile Tanışıyor

Pırlkediler pırıldar, adı üstünde. Gerçek bir pırlkedi, hani şu hasbehas olanlardan, cızırdayan maytaplarla süslü bir yılbaşı ağacından bile güzel görünür. Hatta, binlerce havai fişek tarafından rengârenk ışıklarla aydınlatılan bir yılbaşı gecesinden bile güzeldirler. İşte bu yüzden, pırlkedileri herkes sever.

Daha önce bir pırlkedi görmediysen, bu senin suçun. Kimse öyle çıkıp da “pırlkedi diye bir şey yoktur” diyemez. Tabii ki var. Hem de istemediğin kadar. Gerçi, örneğin Bay Balıkçı gibi senin de bir pırlkedin olsa, onu kimseye göstermezsin. Bay Balıkçı hep şöyle der: “Aklımı mı kaçırdım ben? Pırlkedimi birine gösterecek olsam hemencecik çalarlar!”

Haksız da sayılmaz. Bizim buralarda, arabadan ya da çikolatadan çok, pırılkeği alınır. Ne de olsa çok değerliler. Hatta bazen kaırılırlar ve fidye karşıılığında geri salınırlar. Ya da bazen... Neyse, boş ver.

Zaten bizim hikâyesimiz, Bay Balıkçı ve onun pırılkedisiyle ilgili. Günüñ birinde bu pırılkedinin üç yavrusu oldu. Elbette bu, Bay Balıkçı'nın çok hoşuna gitti. Üç pırılkeği daha! Böylece bir yığın para kazanabilecekti!

Pırılkediler şöyledir: Önce parıldarlar, sonra titrete titrete ışıldarlar; biraz büyüdükten sonra da, yani nereden baksan iki aylık olduklarında, ışıklar saçarlar. Fakat Bay Balıkçı'nın yeni pırılkedilerinden biri, iki aylık olmasına rağmen azıcık bile parıldamıyordu. Hiç. Paslı bir madenî para kadar bile. Tabii bu durumun, adı Pırılıtlı olan yavru kedi için hiçbir önemi yoktu.

En azından, ilk başlarda.

Parıldayıp parıldamamak pırılkedilerin umurunda bile değildir. Tıpkı kokarfarelerin de, “Aca-ba kokuyor muyum, yoksa kokmuyor muyum?” diye düşünmedikleri gibi. Gerçi bunun pek bir önemi yok řu anda. Önemli olan şey, Pırılıtlı pa-

rıldamadığı için, Bay Balıkçı'nın küplere binmiş olması. Gerçekten. Öyle öfkeliydi ki, aradan üç ay geçip de kardeşleri sanki Noel ile yılbaşını alıp karıştırmışsın gibi ışıldarken, Pırılıtlı'yı dışarı atıvermişti. Hem de fırtınalı, buz gibi bir günde. İyi insanlar böyle davranmazlar. Ama şu Bay Balıkçı, berbat bir tipti. Başka türlüşünü bilmiyordu. *Parıldamıyor musun, defol git o zaman!* Onun için bu kadar basitti işte.

Pırılıtlı, sırlısıkلام sokakta oturup kalmıştı. Poposu üşüyordu. İçeri alsın diye Bay Balıkçı'nın evinin kapısını tırmalayıp durdu. Ama Bay Balıkçı... Aah ah... Pislik dediğin böyledir işte.

Pırılıtlı da aynı böyle düşünüyordu. *Şu pislikler, böyledirler işte!* Böyle söylemek poposunun ısınmasını sağlamıyordu, ama en azından kendini daha iyi hissettiriyordu. Fakat bir süre sonra bu da işe yaramaz olunca, ağlamaya başladı.

Gerçi bunun da pek yardımı dokunmadı, o yüzden yarım saat sonra ağlamayı da kesti.

Bu iş böyle devam edemez, diye düşündü Pırılıtlı. Sokağın bir aşağısına baktı, bir yukarısına. Hava karardığından, pek bir şey gözükmiyordu. Tek görebildiği, sokak lambalarıydı; bir de lambaların

altında ıslıl ıslıl parlayan, ıslak sokaklar... Tam o sırada yine biraz ağlamaklı oldu, çünkü hiçbir zaman, yağmurda ıslanmış bir sokak gibi parlamayacağını biliyordu.

Ama kendini topladı Pırıltılı. Sonra da parıldayan her şeyin, aptalca olduğuna karar verdi.

Aptal yağmur! diye geçirdi içinden ve soğukta yürümeye devam etti.

Pırıltılı, o gece bir kokarfareye rastlamasaydı, kesin nezle olurdu.

Kokarfarelerin anlaşılmayan bir yanı yoktur. Pırıldediler neyse, kokarfareler tam tersidir. Aslında *kesinlikle* kokmazlar, sadece isimleri böyledir. Ama bir kere kokmayagörsünler, hemen kapı dışarı edilirler. Hem de öyle, Bay Balıkçı ya da onun kadar pislik biri tarafından da değil. *Kendi* aileleri kovar onları! Ve bu çok daha beter bir şeydir. Kimse böyle bir şeyi hak etmez. Kokarfareler de.

Ama işte, olmuştu bir kere. Kokuş gerçekten de rezalet kokuyordu ve evden kovulmuştu. Şimdi de sokağın sonundaki otobüs durağında oturmuş, tadı daha güzel olanını bulamadığından, ahududulu çıklet çiğniyordu.

O sırada Pırıltılı çıkageldi.

“Hey!” diye seslendi Kokuş.

Pırıltılı, sıırıslıklamdı. Perişan hâldeydi ve donuyordu. Bütün dünya ona saçma geliyordu, yetmiyormuş gibi şimdi de şu fare onu lafa tutacaktı.

“Benim adım Pırıltılı, ‘Hey’ değil!” diye bağırdı fareye. Gerçi fare kötü bir şey yapmamıştı. Ama etrafta bağırılacak başka kimse yoktu ve Pırıltılı çok sinirliydi ve üşümüştü ve nezle olmak üzereydi.

“Benim adım da Kokuş,” dedi Kokuş. “Üşüyor musun?”

“Donuyorum,” dedi Pırıltılı ve bu konuda çok ciddiye.

“Kuru bir yer biliyorum,” dedi Kokuş. “İstersen seni oraya götürebilirim.”

“Neden?” diye sordu Pırıltılı.

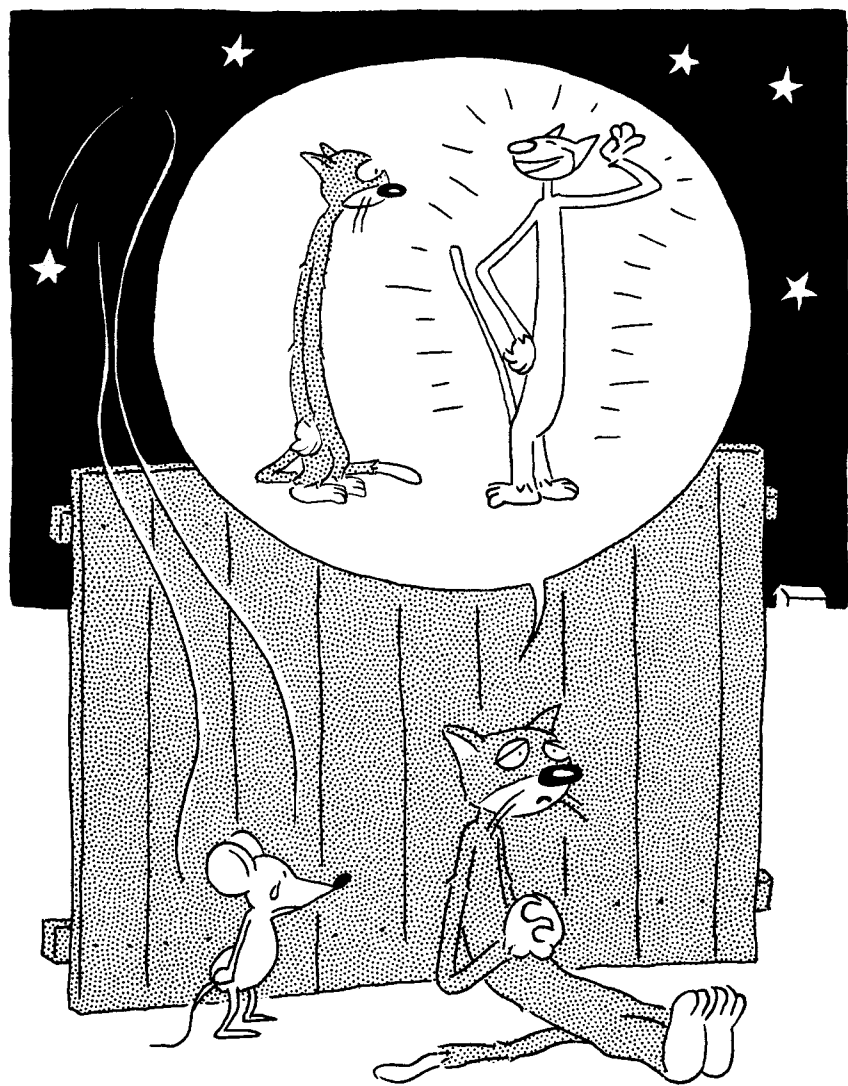
“Gayet açık aslında,” dedi Kokuş. “Artık arkadaşız da ondan.”

“Yok ya?” dedi Pırıltılı. “Olur mu öyle şey? Fareyle kedi arkadaş *olamaz*.”

“Kim demiş?” diye sordu Kokuş.

Kim mi demiş? Pırıltılı bunu bilmiyordu. Aslında, bunu hiç kimse bilmiyordu. Herkes böyle düşünür, oysa bu büyük bir saçmalıktan ibarettir.

“Ee, ne diyorsun?” diye sordu Kokuş.

Bir arkadaşının olması Pırılıtlı'nın çok hoşuna giderdi. Tamam, Kokuş belki bir fareydi, ama en azından parıldamıyordu. *Kimsesiz kalmaktansa kokarfareyle dost olmak daha iyi*, diye düşündü Pırılıtlı.

“Tamam o zaman,” dedi.

“Harika!” diye haykırdı Kokuş. “Çiklet ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Pırılıtlı. “Hadi bir an önce şu kuru yere gidelim.”

Böylece Kokuş yola koyuldu, Pırılıtlı da onu takip etti. On dakika sonra, şehrin dışındaki bir ahıra vardılar. Kapısı birazcık aralıktı. Kediler, ki buna pırılkediler de dâhildi, kendilerini ufalttıkça ufaltabildiklerinden, Pırılıtlı o aralıktan kolayca içeri süzülebildi. Kokuş da tabii. Ne de olsa kokarfarelerin boyu da tüm diğer fareler kadardır.

Ahırın içinde bir yığın saman vardı. Kokuş ağzındaki çikleti çıkarıp samanları gösterdi.

“Bu gece bunların üstünde yatacağız,” dedi.

“Fena sayılmaz,” diye karşılık verdi Pırılıtlı.

Samanların üzerine yerleştiler. Bir süre sonra Kokuş, Pırılıtlı'nın dibine girip öyle bir sokuldu ki... İkisi için de çok hoştu.

“Biliyor musun?” dedi Pırıltılı.

“Neyi?” dedi Kokuş.

“Ölü balık gibi kokuyorsun.”

“Özür dilerim,” dedi Kokuş. “Her gün başka bir şey kokuyorum.”

“Önemi yok,” diye mırıldandı Pırıltılı.

Etraflarını kaplayan samanlar sıcacıktı, neredeyse uyuyakalmak üzerelerdi.

“Ama bir şey daha diyeceğim, Kokuş,” dedi Pırıltılı.

“Neymiş?”

“Sen benim dünyadaki tek arkadaşımın ve ne kadar istersen o kadar kokabilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi Kokuş.

Sonra da birlikte uyuyakaldılar. Bir tek, ahırın çatısına hafif hafif düşen yağmur damlalarının çıkardığı ses işitiliyordu.

“Pırılkediler
şöyledir: Önce
parıldarlar,
sonra titrek titrek
ışıldarlar; biraz
büyüdükten
sonra da ışıklar
saçarlar. Fakat
Bay Balıkçı’nın
kedisi azıcık bile
parıldamıyordu.
Hem de hiç. Tabii
bu durumun, adı
Pırılıtlı olan yavru
kedi için hiçbir
önemi yoktu.
En azından, ilk
başlarda...”

Andreas Steinhöfel

Pırılıtlı ile Kokuş

TÜRKÇELEŞTİREN: Olcay Mağden Ünal

**Kim demiş, kedi ile fare arkadaş
olamaz diye?**

Talihsiz kedi Pırılıtlı, evinden kovuldu.
Tıpkı, şanssız fare Kokuş gibi.
Pırılıtlı’yı, güzel olmadığı için sahibi
kovdu; Kokuş’u ise ailesi, sürekli
kokuştğu için attı.
Ama birbirlerini sokağın ortasında
bulan bu iki minik dostun maceraları,
tüm dünyayı saracaktı!

Kedi-fare hikâyelerini yeniden yazan
Pırılıtlı ile Kokuş, en kötü günlerini
dostluk sayesinde atlatan iki ufaklığın
sevimli serüvenlerini anlatıyor.

ISBN: 978-605-285-105-0

9 786052 851050

tudem.com

tudemyayin grubu